

mányok népszerűsítő elferdítésénél, amikor tételeinket veszély fenyegette? Nem voltunk-e ott az első gyarmatosításoknál, tételes és fanatikus szavainkkal, az imperialisztikus hatalmak oldalán? És még ezer és egy hasonló kérdést tehetnék fel e vonatkozásban. Ne tesse tehát bele orrát avatatlanul a mi dolgainkba.“

— Hajnalban még sötét volt, felmentem a tetőre, fölöttem millió csillog ragyogott és én ott lebegtem a térben a város, a föld és a nép fölött! — mondja Rudolf Hexner zavaros fénnel szemében a szagos leánderbokrok alatt. Szemben a sasorru férfi még mindig mereven nézi őt, maga elé rakott két kezével az asztalon. A szumátrai Ris, a volt sanfranciskói szakács Kopping ur és az ügynök minden szavára áhitattal figyelve ülnek székeiken. Rudolf Hexner még így folytatja:

— Nohát, ezek voltak az én berlini kalandjaim. Így ismertem én meg az ellenséget és így ébredt fel bennem a változtatás szükségessége. Kevergettem a jelent és a jövőt, a valóságot és a tehetőségeket, ezt a züllött életet és a föld tiszta erdőségeit. Hallgat a nép, ugye hallgat! Ha hallgat a nép, az azt jelenti, hogy a nép valamit akar. Mi más lenne az én kötelességem, mint felébreszteni a gyűlöletet, megtisztítani hazugságoktól ezt a világot, lehetséges-e ez? Talán lehetséges, de csak egy másik hazugság felélesztésével. Nohát ez az, amire én szívesen és küldetészerűen most vállalkozom.

A szumátrai Ris kissé előrehajol, megfogja Rudolf Hexner kezét és így szól:

— Természetesen itt Berlinben sok minden megtörténhetik, ez érthető! Ma a világnak minden egyéb kell, mint értelem. Érthetetlen csodák kellene, zugó erdők, vér és misztérium, szép szavak, borzongás és lobogó. De hogy ezt egy ember adja, ahhoz heroizmus kell, fiatalság és erő. Miért nem küldötte el inkább a fiát? Vagy nincs önnek fia?

Rudolf Hexner most kivörösödik, hosszukás feje még jobban megnyulik a leánderlevelek alatt a füstben, bekecsét kigombolja felül, dülhös és engesztelhetetlen. Mérhetetlen dac tükröződik szemeiben. Ujjaival ingerlékenyen dorombol az asztalon.

— Nekem sohasem volt fiam! Magtalan vagyok, — mondja tehetetlen gyötrellemmel. A kitömött madarak üveges szemmel tekintenek le a falakról, kinn a szél füttyül. Még késő éjszaka van. Egy kutya a sarokban hangosan morog és fogát vicsorgatja. Értelmetlen lármával szólal meg egy villanyzongora.

GEREBLYÉS LASZLÓ: KÉT VERS

A VÉRTELESHEZ (Féja Gézának)

Mintha az édesanyja volnál:
óvd harapós, gonosz szelektől
ezt a falut! mely hozzád búvik,
mint akit úz seregnyi csendőr.

Ezt a falut: óh, ezt a népet,
— hisz árvagyermek —, más nem őrzi!...
de rásugárzó szeretettől
meglásd, hamar fog nagyra nőni.

TÓPREGŐ

Be szép-kövér, be röfögős
most ez a disznó-csorda!
mintha a mennyből szüintelen
csak „kukrica“ csorogna.

De mért borus, mért hallgatag
mögötte a kanásza?
búsul a kedvese után?...
vagy tán jobb sorsra vágyna?...